

# **RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**

## **ARREST**

**nr. 18.981 van 21 november 2008  
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

---

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. LAURENSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.**

1.1. Verzoeker werd op 17 september 1974 geboren te Antwerpen en werd ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.2. Op 9 oktober 1997 werd verzoeker ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.3. Op 13 maart 1998 werd de verblijfskaart van verzoeker ingehouden en werd hij formeel op de hoogte gesteld van het feit dat hij van ambtswege afgevoerd werd uit het bevolkingsregister.

1.4. Op 12 september 2002 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 7 oktober 2002 de aanvraag tot vestiging niet in aanmerking te nemen daar verzoeker geen geldig paspoort kon voorleggen.

1.5. Bij brief van 6 augustus 2003 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 15 februari 2005 geweigerd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. Deze beslissing werd, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 2 mei 2006 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.7. Bij brief van 12 juni 2007 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 11 juni 2008 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 25 juni 2008 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden(en):

*De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

(…)”

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006.*

De tweede beslissing, die verzoeker evenzeer op 25 juni 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…)

*Art. 7 al 1-1° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder (in het bezit) te zijn van de vereiste documenten: geen geldig paspoort*

(…)”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## **2. Gegrondheid van het beroep.**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen werden. In de eerste bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, geduid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is daar de aanvraag niet vergezeld ging van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel en evenmin vergezeld ging van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en aangegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.2. In de mate dat verzoeker nog de correctheid van de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen lijkt te willen betwisten, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Door slechts voor te houden dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een uittreksel van zijn geboorteakte voegde, toont verzoeker niet aan dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct zou zijn. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "*een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel*" is (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) en verzoeker betwist niet dat hij een dergelijk document niet heeft overgemaakt aan het bestuur.

De stelling van verzoeker dat hij minstens impliciet heeft aangegeven dat hij geen Spaans paspoort kan verkrijgen omdat de Spaanse overheid weigert een dergelijk document toe te kennen vindt voorts geen steun in het administratief dossier.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) en van de omzendbrief van 10 mei 2006.

2.2.1. Verweerder merkt terecht op dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in het Belgische recht, zodat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de rechtstreekse werking van deze richtlijn. Ten overvloede dient er trouwens op te worden gewezen dat verzoeker nalaat duidelijk te bepalen welke bepaling van deze richtlijn hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook niet ontvankelijk is.

2.2.2. Met betrekking tot de beweerde schending van de bepalingen van een omzendbrief kan de Raad slechts opmerken dat omzendbrieven geen bepalingen aan de wet kunnen toevoegen en dat hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet gehouden is om na te gaan of beslissingen in overeenstemming zijn met omzendbrieven.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1. Daar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat slechts een beroep kan gedaan worden op deze bepaling indien de aanvrager over een identiteitsdocument beschikt en, zoals hoger werd aangegeven, onder een identiteitsdocument een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel moet begrepen worden, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel miskennen. Het is immers niet betwist dat verzoeker niet beschikt over een paspoort en ook moet vastgesteld worden dat hij de onmogelijkheid om een paspoort in België te verwerven niet heeft aangetoond.

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet gesteld worden dat uit deze bepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en dat uit een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan afgeleid worden (RvS 9 januari 2006, nr. 153.366). De bestreden beslissingen hebben bovendien niet tot gevolg dat verzoeker de toegang tot het grondgebied voor langere tijd zou ontegensprekend worden. Verzoeker dient zich slechts administratief in regel te stellen.

2.3.3. In zoverre verzoeker de schending van de Vreemdelingenwet aanvoert moet opnieuw worden opgemerkt dat verzoeker nalaat te duiden welke precieze bepaling van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissingen deze

bepaling schenden, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

Het derde middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**I. CORNELIS.**

**G. DE BOECK.**